

1. Onze vraag: 'Hoe kan Jezus slapen in de storm?'

Vindt u het niet onbegrijpelijk?! De discipelen van Jezus hebben precies gedaan wat Jezus zei. Een hele dag lang heeft Jezus vanuit een vissersbootje, als een soort preekstoel, de menigte op de wal toegesproken. Water, dat geleidt het geluid goed, dus dan bereik je veel mensen. Maar aan het eind van de dag heeft Jezus gezegd: 'Willen jullie nu koers zetten naar de overkant?' En zo varen ze, verschillende schepen, het Meer van Galilea op. Ze zijn gehoorzaam aan Jezus' opdrachten. Ze doen precies wat Hij zegt. En Zelf gaat Hij slapen. Hij is moe, na die hele dag onderwijs. Natuurlijk, ze gunnen Hem die rust van harte. Wie niet?

Maar dan komt die storm. Inderdaad, op dat Meer van Galilea, daar kan het vreselijk spoken. Over de heuvels ploft de storm op het water neer. Het is net een onverhoedse aanval. En binnen de kortste keren staan er metershoge golven. Verschillende schepen met volledige bemanning, mensen die gehoorzaam zijn geweest aan Jezus, zijn in levensgevaar! En Jezus... Jezus ligt te slapen. Alsof er niets aan de hand is. Proeft u de ergernis in die woorden, in vers 38? 'Meester, trekt Gij u er niets van aan, dat wij vergaan?!' Doet het U dan helemaal niets? Hoe kunt U gewoon rustig slapen, terwijl wij in nood zijn? Waarom laat U ons zomaar aantobben?

Herkent u het? En jij, heb jij het weleens meegemaakt? Je wilt Jezus volgen. Natuurlijk, dat is niet volmaakt, dat weet je ook wel. Maar toch, je doet je best. Je gaat naar de kerk, je hebt belijdenis gedaan, of je wilt dat gaan doen. Je zet je in voor anderen. Je probeert uit te komen voor je geloof. Dat gaat soms tegen jezelf in, en je merkt dat je het lang niet altijd gemakkelijk vindt om te geloven, en om Jezus te gehoorzamen. Maar je doet het, en je ziet ook mooie dingen. Je voelt een stukje bevestiging van God uit.

En dan, opeens, dan barst de storm los! Soms op één front. Op je werk gaat het helemaal mis. Of in je vriendenkring. Of in je huwelijk. Of met je gezondheid. Of wat dan ook. En het lijkt wel alsof een ongeluk nooit alleen komt. Want als je net begint een beetje een weg te zoeken om de ene tegenslag het hoofd te bieden, komt er, BAM!, het volgende overheen. En daarna nóg iets! En je roept het uit, in je gebed. 'Heer, ik kán niet meer! Ziet U dan niet wat mij overkomt?! Waar bent U nu?! U heeft toch gezien dat ik trouw U wilde volgen? En nu dan? Waar bent u, Here? Ik roep om hulp, maar het lijkt wel of U slaapt! Kan het U dan niet schelen dat ik verga, dat ik wegzink, steeds dieper en dieper? Of was het allemaal inbeelding van mij? Dat ik dácht dat u er was, en mij wilde leiden?'

Als u ouder geworden bent, dan kán het niet anders of u heeft al heel wat stormen meegemaakt. Misschien was de letterlijke storm van 1953 ook wel een figuurlijke storm in

uw leven. Zoveel mensen verdrongen... Zoveel huizen ingestort, bezittingen weggespoeld... Wat een leed, wat een verdriet...

Juist als oudere weet u ongetwijfeld wat het is, om in een storm terecht te komen. Wat kun je dan wanhopig raken! Wat kun je het uitschreeuwen naar God!

En in de kerk zeggen ze: 'Als je dicht bij God leeft, dan zal Hij je zegenen!' Maar op zulke momenten merkt u er niets van! U ziet geen zegen, u ziet alleen de verwoestingen die aangericht worden door deze orkaan! Waarom laat de Vader die storm toe, daar, op dat meer? En waarom ligt de Zoon te slapen? Waarom?

'Jezus in de storm op het Meer van Galilea', Ludolf Bakhuysen, 1695

2. Jezus' vraag: 'Hoe kun jij bang zijn in de storm?'

Kijkt u mee, wat Jezus daar Zelf over zegt? Vers 39: 'En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil. En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij zó bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?'

Hoe kan dat? Dat jullie geen geloof hebben?

De eerste woorden van Jezus zijn een bevel, aan de wind en het water: 'Zwijg! Wees stil!' En het wordt stil! Meteen! De natuurelementen, die geschapen zijn door God Zelf, worden hier tot staan gebracht. Ze moeten buigen. Wie is dan Jezus? Wie is deze Meester? Het antwoord mag u zelf invullen: Hij doet wat alleen God Zelf kan. Hij is dus God!

Eerst spreekt Jezus de wind en de golven aan. En daarmee laat Hij zien, dat Hij erboven staat. Dat Hij hoger is. Dat Zijn macht sterker is dan die van de natuur. Dat Hij goddelijke kracht heeft. En dan wendt Jezus Zich, in de tweede plaats, tot Zijn leerlingen. 'Hoe konden jullie zó bang zijn! Geloven jullie nu nóg niet?'

Oftewel: Jezus gaat ervan uit, dat je als leerling van Hem groeit in je vertrouwen, in je geloof. En naarmate je geloof groeit, je vertrouwen, neemt de angst af. Want die twee staan tegenover elkaar: bangheid en geloof.

Ja, de leerlingen krijgen hier wel de schrik van hun leven: 'En zij werden bovenmate bevreesd en zeiden tot elkander: Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?'

Maar die vrees, die angst, dat is een andere angst. Dat is een diep en heilig ontzag. Opeens worden ze zich bewust wie ze aan boord hebben! Dit is God Zelf! De hoge, heilige God, in de gestalte van een Mens... En hoe meer je onder de indruk bent van die God, hoe minder angst je hebt voor alle stormen die over je leven razen. Hoe groter je verwachting van je Heer en Heiland, hoe minder je siddert voor de steeds hetere vuren waar je voor komt te staan.

Jezus keert hier de zaken eigenlijk helemaal om. Wij kunnen het soms uitroepen, net als de discipelen: 'Heer, we

hebben toch gedaan wat we moesten doen? We zijn gehoorzaam geweest, en nu gebeurt er dit? Hoe kan dat? En Jezus zegt: 'Juist als je Mij gehoorzaam bent geweest, hoef je toch niet bang te zijn? Als je nu weet dat Ik meega op je weg, dat Ik er ben, nota bene in je schip, waarom ben je dan bang? Waar is je vertrouwen in Mij?'

Wij denken soms dat we helemaal in ons recht staan, als we de hemel verwijten maken: 'Waar bent U nou, God? Ik ging toch met U op weg, en nu, waarom laat U me nu los? Waarom laat U mij zinken?'

Maar het ligt net omgekeerd! Als er één is die reden heeft om teleurgesteld te zijn, dan is dat God! 'Denk je nou echt, dat Ik je op pad stuur, om je vervolgens aan je lot over te laten? Mijn kind, wat heb je voor beeld van Mij? Geloof je nu nóg niet?'

3. Stille ná de storm: God loutert ons door moeite

Waar het op aankomt, is dat we door de stormen worden gelouterd. Dat we steeds meer beseffen: 'Vorige keer was Hij er ook bij! Die vorige crisis, toen ik zó bang was, daarin heeft Hij laten zien dat Hij redding geeft. Uitredding! Zou ik nu dan bang zijn?' Dat is de stilte ná de storm. Hier, in dit bijbelgedeelte, krijgt die stilte alle nadruk. Vers 39: 'En de wind ging liggen en het werd volkomen stil.' Wat is het mooi, als dat ook mag gelden voor je geloofsleven! Dat je léért van de stormen in je leven, zoals we het hebben gezongen: 'Ruwe stormen mogen woeden, alles om mij heen zij nacht, God mijn God zál mij behoeden, God houdt voor mijn heil de wacht. Al moet ik lang Zijn hulp verbeiden, - al moet ik daar héél lang op wachten, op Zijn hulp - Zijne liefde blijft mij leiden. Door een nacht, hoe zwart, hoe dicht, voert Hij mij in 't eeuwig licht.'

Dat laatste, dat hoort er helemaal bij. Het eeuwig licht. Want als je alléén kijkt naar deze wereld, dan kun je tóch wanhopig worden. Dan kun je het zeggen: 'Ja, maar die ramp dan, in 1953? Meer dan 1800 mensen zijn toen wel verdronken! Die storm heeft hen niet gelouterd, die storm werd hun fataal!'

Wat is het mooi als het steeds meer voor je gaat leven, dat perspectief van de eeuwigheid, juist als je ouder wordt. Deze wereld is niet het enige! Wij zijn sterfelijke mensen. Jonge mensen kunnen sterven, oude mensen moeten sterven. Maar als je in de nood je Redder hebt leren kennen, je Verlosser, Jezus Christus, dan hoef je óók niet bang te zijn, als die laatste storm over je leven zal komen. Want Hij geeft eeuwig leven! Bij Hem zijn we veilig en geborgen, in leven en in sterven, voor tijd en eeuwigheid. Als u dát heeft mogen ontdekken in uw leven, dan hebben die vreselijke stormen toch betekenis gekregen. Dan is er, hoe moeilijk ook, tóch zegen uit voortgekomen.

4. Geef het door!

Vandaag wil ik u oproepen, als ouderen, om het door te geven aan volgende generaties: hoe de stormen u hebben gelouterd. Zoals we het straks gaan zingen: dat u in de storm hebt geleerd om uw zegeningen te tellen, één voor één. Als u kinderen heeft, of kleinkinderen: geef het door! Wacht daar niet te lang mee, we weten immers niet wat de

toekomst brengt? Geef het door, ook hier in de gemeente. Misschien wel straks, bij het moment van uitwisseling, of na de dienst, bij de koffie. Als u het heeft ervaren hoe God ook in uw leven de storm heeft gestild, hoe de rust kwam na de rust, houd het niet voor uzelf, maar vertel erover! Daarmee eert u God! En daarmee bemoedigt u ook jongere mensen.

5. 'Hij slaapt als het stormt'

Stormen zijn verwoestend. Maar stormen kunnen ons ook louteren. Zodat we leren ons voor te bereiden op een volgende storm. Zoals Nederland heeft geleerd van de Ramp in '53 en de Deltawerken heeft gebouwd. Als we hebben ontdekt dat in Jezus Christus rust is en vrede, dan hoeven we niet bang te zijn, wat er ook gebeurt. Misschien komt Europa in een grote crisis terecht, maar ook in een grote crisis zal God Dezelfde blijven! Misschien pakken zich in uw eigen leven donkere wolken samen, maar als u Jezus aan boord heeft, hoeft u niet bang te zijn!

Bent u voorbereid op de stormen die komen? Dat is waar het om draait! Als je ouder geworden bent, maar óók als je jong bent. Dat de stilte ná de vorige storm een stilte is die blijft, een vrede in je ziel, ook als er een volgende storm komt.

Ik las daarover een prachtig verhaal. Sommigen van ons kennen het al, ik heb het ook pas in een trouwdienst verteld. Een boer zocht dringend een knecht. Hij kon het werk zelf absoluut niet meer aan. Dus hij had een advertentie gezet, maar er kwam maar één sollicitant. De boer twijfelde en hij vroeg: 'Heb jij ook een aanbevelingsbrief van je vorige baas?' 'Ja', zei de jongen, en hij haalde een brief te voorschijn. In die brief stond maar één regel: 'Hij slaapt als het stormt.'

De boer vond het maar zo-zo. Maar goed, hij had niemand anders, dus hij moest die jongen maar aannemen. Een paar maanden later, midden in de nacht, werd de boer

wakker. Hij hoorde de wind gieren en huilen om de boerderij. Alle dakspanten kraakten. Hij ging zijn bed uit, naar de kamer van zijn knecht, en ja, inderdaad: die lag te slapen als een os. Wat de boer ook riep, en hoe hij hem ook aanstootte, de knecht was niet wakker te krijgen.

De boer rende naar de schuur. Maar daar, in de schuur, lag het vee heerlijk rustig te slapen. Het had ruim voldoende stro. En de deuren en de ramen waren allemaal extra gestut met balken. De boer rende naar de graansilo. En wat zag hij? De graansilo was met stevige touwen extra vastgezet. Toen rende de boer naar de hooiberg. Over het hooi was dik plastic gespannen, alles zag er prima uit.

Toen, opeens, begreep die boer de zin uit die aanbevelingsbrief. 'Hij slaapt als het stormt.' Die jongen wist precies wat belangrijk is. Waar het op aankomt. Hij had geleerd van vorige stormen en hij zorgde dat de wezenlijke dingen in orde waren. En als het dan ging stormen, was hij niet bang. Hij kon rustig slapen, want hij wist: 'Alles is in orde'.

'Hij slaapt als het stormt.' Jezus sliep in de storm. Hij was volmaakt in rust met Zijn hemelse Vader. En u? Jij? Slaapt u als het stormt? Als u uw leven hebt toevertrouwd aan Jezus Christus, als Hij aan boord is van uw levensschip, dan heeft u niets te vrezen! Wat er ook gebeurt! Hier, op deze aarde. Of als uw weg hier ten einde loopt. Want dan wacht Hij u op. En u zegt het, diep verwonderd: 'Here Jezus, U liet nooit alleen!' Amen.

